

Lacul din vis

„Sunt cel mai fericit! Voi merge curând în excursie!”

Asta îmi spuneam în gând acum o săptămână. Eram entuziasmat că voi călca cu piciorul prin locurile străvechi unde a copilărit Mihai Eminescu. Și... până la urmă, ce credeți?

Toată bucuria, fericirea, entuziasmul meu s-au dus pe apa sâmbetei când am aflat că excursia noastră s-a amânat din cauza pandemiei de COVID 19. Eu eram atât de bucuros pentru că voi vedea lacul din pădurea Baisa. Îmi amintesc cum doamna profesoară de română ne povestea despre marele univers al poetului, inclusiv locurile unde a copilărit.

Într-o zi am stat atât de mult timp deprimat că excursia noastră s-a amânat încât am adormit cu gândul la marele poet al României, Mihai Eminescu...

Am ajuns într-o sală de clasă, veche, murdară, cu băncile prăfuite, pereții arătau de parcă urmează să cadă, dar totuși era ceva fermecător în această încăpere. Iar lângă mine stătea un băiat înalt, cu plete, cu ochii calzi și chipul blând...

„Scuză-mă, am uitat să te întreb cum te cheamă?”

„Mihai.”

„Eu sunt Bogdan.”

Din acest moment între noi doi s-a format o prietenie strânsă. În timpul orelor râdeam, glumeam și învățam împreună.

Am observat că lui Mihai îi place foarte mult ora de română predată de Aron Pumnul. Soarbe fiecare cuvânt spus de domnul profesor.

Azi, după ce s-au terminat orele, Mihai m-a dus la locul unde el își petrece timpul liber.

Împreună am ajuns la un lac albastru cu sclipiri de diamant. Lacul este înconjurat de copaci falnici, mândri și înalți care privesc de sus prichindeii nuferi relaxați ce stau toată ziua cu burta întinsă la soare. Astrul de foc ne veghează din cer aduncându-ne câte o rază de lumină în suflete

pentru a deveni și noi puțin mai străluciți la suflet, la chip, dar și la învățătură. Apa, de o culoare atât de limpede! Nu îmi vine să cred unde am ajuns. Nu văd așa ceva nici în vise.

Iarba verde ca un smarald mă face atât de fericit încât îmi vine să mă tăvălesc prin aceasta. Pe un nufăr stă o broscuță mărunțică, prietenoasă care mă privește ca pe un străin, dar lui Mihai îi zâmbeste. Pe el îl cunoaște la cât de des trece pe aici.

În apa pură am zărit cu coada ochiului niște mormoloci micuți, probabil sunt copilașii broscuței. Peștii, fiecare mai deosebit decât celălalt sunt fermecători, unii mai mari unii mai mici, mai colorați, mai umflați, nu contează, fiecare e frumos în felul lui.

Libelule zboară în jurul nostru formând o inimă. Probabil încearcă să simbolizeze un semn de prietenie.

Păsările se aud cântând fiecare ascunsă într-un copac, dar împreună ne-au ținut un concert de neuitat.

Pe frunza de nufăr zăresc o floare albă ca un fulg de nea uriaș. O asemenea frumusețe de floare se poate vedea o dată în viață. Ce noroc pe Mihai! El poate să trăiască lângă ele.

Frumusețea acestui lac este una de nedescris. Este magic locul acesta. Acum înțeleg de ce îi place lui Mihai atât de mult lacul. Pentru că aduce un strop de magie în viață.

Stând împreună pe iarba verde și deasă, de nicăieri se aud voci care îl strigă pe Mihai.

„Mamă, tată!”

„Ei sunt părinții tăi?”

„Da. Vino să îi cunoști.”

„Bună ziua! Eu sunt Bogdan. Încântat de cunoștință.”

„Bună! Eu sunt Raluca.”

„Iar eu sunt Gheorghe.”

Tatăl lui Mihai mi-a dat o strângere de mână puternică și prietenoasă, iar mama lui, cu chip blajin, mi-a zâmbit cu căldură.

În acel moment, am înțeles că părinții lui Mihai sunt oameni buni la suflet și prietenoși.

Împreună cu părinții lui am stat întinși pe iarbă, admirând peisajul mirific care m-a fermecat. Simțeam că aș putea să rămân aici mult timp și ...chiar am rămas la lac toată ziua.

Mama lui Mihai, doamna Raluca a adus pentru noi un coș plin de bunătăți: brânză, struguri, prăjituri, pâine coaptă în cuptor ... îți lăsa gura apă numai privindu-le. Însă, gustul era și mai bun decât mirosul. Împreună am savurat și ne-am bucurat de o masă pe cinste. Părinții lui Mihai s-au întors acasă, iar eu și Mihai am rămas în continuare pe malul lacului.

„Bogdan, tu știi că natura îmi vorbește?”

„Copacii surâd când îmi aud pașii venind la lac. Păsările cântă pentru mine o serenadă compusă de cei mai talentați muzicieni ai naturii. Iarba îmi gădilă ușor picioarele de fiecare dată când trec pe aici, mai ales când sunt trist. Ciocănitorea, în timp ce își îngrijește pacienții, dă de veste tuturor că sunt aproape și am venit să-mpart iubire.

Însă lucrul care mă face să vin aici mereu, este lacul. În preajma lui, simt că lumea este infinită. Mă ajută să îmi imaginez tot ce vreau eu. Poate e de la culoarea lui. Se spune că albastrul reprezintă un strop de imaginație.

De fiecare dată când vreau să mă simt liber și să îmi umplu sufletul de bucurie, ating apa magică a lacului. Este atât de liniștitor să stai în apa limpede și răcoroasă, mai ales într-o zi călduroasă de vară.

Când natura este tristă, atunci este o altă poveste. Păsările nu mai cântă, copacii nu mai zâmbesc, nu își mai leagă crengile, iarba e rece și înțepătoare, iar lacul nu mai este prietenos. Parcă toate aceste lucruri îmbătrânesc. Mă fac și pe mine să fiu cu gândurile departe. În momente ca acestea, mie îmi vine să stau jos și să plâng, să strig până când natura revine la starea ei miraculoasă. Se pare că m-am atașat atât de mult de natură încât o iubesc și ea mă iubește la fel de mult.”

„Ce frumos!”

„Știi, într-o zi aș vrea să scriu o poezie despre acest lac și tot ce-l înconjoară.”

Mihai m-a luat de mână și m-a dus către un loc unde se afla o mică barcă și două vâsle.

Am urcat emoționat. Am simțit cum lacul mă primește și mă invită să-l cunosc.

Plutind ușor pe apă, am întâlnit câțiva peștișori frumoși care m-au lăsat să îi mângâi pe spate și pe burtică. Ca să am o amintire de la ei, aceștia mi-au arătat dansul lor.

Păsările îmi gădilau urechile cu ciripitul lor. Am bătut palma cu salcia pletoasă care m-a îmbrățișat cu ramurile ei în semn de prietenie.

Lacul îmi surâde prin sclipirea lui și mă invită să-l ating. Eu îl ascult. Întind piciorul gol în apa răcoroasă care mă protejează de cădura soarelui. Este atât de frumos să stau întins la soare în timp ce barca plutește pe apa lacului, ca și cum aș călători pe apele lumii fără încetare.

Azi am învățat multe lucruri noi. Am învățat să mă distrez, am învățat să greșesc, am învățat să îmi fac prieteni, am învățat să iubesc, dar cel mai important lucru am învățat să fiu unul cu natura și să o îndrăgesc așa cum e, la fel ca pe mine.

„Acum înțeleg de ce îți place acest lac.”

„Oare?”

„Sigur! Mi-ai arătat atâtea locuri frumoase și mi-ai povestit lucruri pe care eu nici nu puteam să îmi imaginez că există.”

„Încă nu ai văzut nimic, dragul meu prieten. Stai să vină seara...”

După cum a spus Mihai, seara ne-am întors la lac și pe bună dreptate...știe el ce zice...

Lângă noi trecea pe cărare o lebădă argintie incredibil de frumoasă.

Cum ne-a zărit, lebăda ne-a condus la spectacolul ce urma să îl reprezinte în fața noastră, pe lac. A început să danseze grațios asemenea unei balerine. Toate viețuitoarele din jurul lacului o privesc ca pe o regină a baletului pe apă. Mișcările ei line, culoarea argintie, penele mari ca niște aripi de înger, toate mă captivau. Pentru un final grandios, regina lebădă și-a chemat toate surorile să danseze alături de ea. Acestea au format un cerc în jurul lebedei argintii și cu un vârtej de valuri, au făcut-o să zboare. Toată apa ridicată în jurul ei, strălucea în culori de curcubeu. Iar la aterizare, lebăda ne-a împrôșcat cu apă din cap până în picioare pe mine și pe Mihai. Ne-am amuzat. I-am cules flori și i le-am dat drept premiu. Aceasta s-a bucurat foarte mult pentru că am răsplătit-o. Ca orice artistă a dansului, obosită s-a dus spre largul lacului să caute loc de odihnă.

Și este doar începutul...Mihai m-a luat de mână și mi-a spus:

„Vino cu mine! Vom merge în lumea lacului!”

Ne-am îndreptat spre lac.

Nuferii s-au adunat și ne-au făcut o cărare ca să putem păși să admirăm cel de-al doilea spectacol din această seară. Acesta era reprezentat de lună și de stele.

Luna a făcut un spectacol de lumină și strălucire. Tot lacul a început să sclipească ca un cristal. Era un peisaj ca în povești. Aceasta stătea pe cer și ne privea de sus ca o regină care lumina nu doar lacul, ci și sufletele noastre. Stelele erau prințese care își ajutau regina, dându-i lumină pentru a ține spectacolul viu.

Simt cum luna mă veghează din cerul albastru.

Luna nu luminează doar lacul ci și copacii în care are loc cel de-al treilea spectacol al serii ținut de muzicienii pădurilor, păsările. Luna era dirijorul acestora, iar stelele puneau reflectoarele pe păsări. Cântecul lor erau fermecătoare. Ca și cum l-aș fi ascultat pe însuși Beethoven cum cântă unei mulțimi întregi de oameni.

Ascultăm simfonia compusă de păsări, în timp ce stăm cu picioarele în apa rece și discutăm cu broscuțele, peștișorii care stau împreună cu noi pe nuferi.

Seara aceasta chiar a fost una de vis.

Desigur, orice seară are și un final. Toate viețuitoarele erau obosite datorită spectacolelor.

În timpul acesta, noi observăm cum „trece lebăda pe apă/printre trestii să se culce.”

În copaci se văd „somnoroase păsărele pe la cuiburi se adună.”

Luna merge la culcare pentru că urmează să vină fratele ei mai mare, soarele...

„Din nou, din nou, din nou!”

„Nu copii, ajunge pentru ora aceasta cu povestea.”

„Domnule învățător, a fost o poveste grozavă!”

„Mulțumesc, mulțumesc! Știți, odată, în clasa a V-a chiar am scris un eseu despre visul meu și l-am înscris la un concurs.”

„Domnule ați câștigat?”

„Asta veți afla ora viitoare.

Acum vă voi recita niște versuri dintr-o poezie foarte dragă mie:

Lacul codrilor albastru

Nuferi galbeni îl încarcă;

Tresărind în cercuri albe

El cutremură o barcă.

Și eu trec de-alung de maluri,

Parc-ascult și parc-aștept

Ea din trestii să răsară

Și să-mi cadă lin pe piept...”